

C év

Köszöntelek Benneteket ezen a szép októberi vasárnapon: **Jézus legyen veletek!**

Fiataljaink most éppen a Bokor-focit rúgják, ezért kicsit szűk-körű ez az együttlét.

Legutóbb a „kérő imádságról” is mondtam valamit, most újból szóba kerül, de nem baj, mert elég bajunk van ezzel a fajta imával.

Különben a mai nap kulcsszavai: **imádság és igazságszolgáltatás**. Ez utóbbival még nagyobb a baj. Hogyan függnek össze ezek? Hát így: Imádkozz az igazságszolgáltatásért, majd az Isten is megsegít. Ez aztán az igazi baj!

Mindenekelőtt vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, hogy miként is állunk az „**Úr színe előtt**” az imádság és az igazságszolgáltatás terén? **Bánjuk meg bűneinket...**

Ének: Uram irgalmaz... Dicsőség...

Imádkozzunk! Atyánk, szeretnénk nagyon keresni azt a legbensőbb kapcsolatot, amikor Neked tetszően imádkozunk, ezt szeretnénk megbeszélni Veled, aki élsz és szeretsz...

Evangélium Lk 18,1-8

Arról is mondott nekik egy példabeszédet, hogy szüntelen kell imádkozni és nem szabad belefáradni. Így szólt: Az egyik városban volt egy bíró, aki Istentől nem félt és embertől nem tartott. Volt abban a városban egy özvegyasszony is, aki elment hozzá és kérte: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben! Az egy ideig nem volt rá hajlandó. Azután mégis így szólt magában: Bár Istentől nem félek, és embertől nem tartok, mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, nehogy végül is idejöjjön és arcul üssön. Azután így szólt az Úr: Hallottátok, mit mond az igazságtalan bíró? Hát Isten nem szolgáltató-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak? Vajon megvárakoztatja őket? Mondom nektek: hamarosan igazságot szolgáltatok nekik. De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?’

Mindenesetre jól kifogtuk ezt a részt is **Lukács evangéliumából**, ami talán minden történetén túltesz. De csak megbirkózunk vele! Vegyük hát először az özvegyasszony példáját.

1) Az özvegyasszony agressziója

Az asszony férje meghalt. Valószínű, hogy valami örökösödési ügye származott ebből. Az asszony az özvegyesség okán, és egyébként is szegény lehetett. Mert ha gazdag lett volna, akkor nem egy magánbíróhoz fordul, hanem a főbíróhoz.

Az özvegyasszonynak azonban annyi pénze sem lehetett, hogy a város bíróját megfizesse.

A bíró azonban ingyen nem akart foglalkozni vele: Mit képzelsz ez a kódis?! Csak a nő agressziójával nem számolt. Végül inkább jónak látta, hogy „**igazságot tegyen**”, mert a nő nem nyugszik, és a nyakára fog járni, még meg is verheti...

Lukács szerint Jézus ezt a példát hozza fel arra, hogy ha az istentelen bíró az agresszív nőre így reagál, mennyivel inkább így tenne a jó Isten, választottai érdekében. Bizony **igazságot szolgált** azoknak, akik éjjel-nappal hozzákiáltanak, mert nem fogja sokáig tűrni. Jön az **Emberfia**, és olyan vérfürdőt rendez az ellenségein, hogy arról koldulnak. Nem fogja tűrni, hogy az Istenhez kiáltók az igazságtalanság áldozatai legyenek. Ők, a jók majd mennek a Paradicsomba, a gonosz ellenségek pedig a kénköves pokolba.

2) Az éjszakai dörömbölő

Lukács-testvérnek van egy másik hasonló, de szelídebb története is, az evangéliumában hét fejezettel előrébb.

Az **éjfélkor dörömbölő barát**ról szól, akihez három vendége érkezett, és nincs otthon kenyere, ezért felveri a barátját, hogy adjon neki három kenyeret. A jóbarát nagyon dühös, mert gyerekei már alszanak, és még felveri őket ez az erőszakos szomszéd. A dörömbölése miatt mégis fölkel, és ad neki kenyeret.

Mindenesetre a két történet majdnem szó szerint egyezik, mert a kenyérkérés miatt felzörgetett barát is majdnem olyan barátságtalan, mint az istentelen bíró. De a befejezés nem a vérfürdőt rendezni érkező Emberfiáról szól, hanem arról a mennyei **Atyáról, aki Szentlelket ad** azoknak, akik kérik tőle (11,13).

3) Az imádság és az Isten

Ha megfeleltetjük a történetet, behelyettesítve a szereplőket, az jön ki, hogy van ugye a **szegény ember**, akit annyi igazságtalanság ér, hogy csak, no! De hát bajára hiába fordul más emberekhez, mondjuk a világi vagy egyházi bírósághoz, azoktól nem várhat nemcsak igazságot, de egy lépést sem azért, hogy rajta igazán segítsenek (pl. hajléktalanok). Pedig lehet, hogy éjjel-nappal Istenhez kiáltanak, hogy tegyen már igazságot, mert ők nem bűnözők, csak szerencsétlenek.

Ekkor aztán jön a Jézus próféta rokonának, **Jánosnak** a szövege, és elmondja a szerencsétleneknek, hogy ne izguljanak, mert rövidesen itt a világ vége. Csak az a baj, hogy ezek az éjjel-nappal Istenhez kiáltozók nem hisznek eléggé, még akkor sem, amikor itt lesz a végítélet!

Az éjszakai zörgető történetében a gyerekeit óvó apa ugyan elég barátságtalan a zörgetővel szemben, de nem vérfürdővel fenyegetőzik, hanem amolyan **mindentadó jósággal**, mint aki a szívét-lelkét adja azoknak, akik kérik tőle.

4) Én és az imádság

Imádság ügyben én sem állok jól. Ki is kaptam érte. Lehet, hogy a jó Isten is megver miatt. De ezeket a **Lukács féle** történeteket nagyon nem szeretem. Miért is?

Mert bántják az én Istenemet! **Nem bíró** ő, és nem is barátságtalan barát. Jézus szerint mindentadó Atya. Úgy tanultam a Bokorban, hogy csúnya dolog kérni tőle, se szépen, se csúnyán kiabálva, mert az imádság nem arra való, hogy megmondjam az Istennek, hogy **ő mit csináljon**. Az ilyen Lukácsokkal szemben vegyem tudomásul, hogy az Isten tudja, hogy mi kell nekem, és amikor vele beszélek, azt beszéljem meg vele, hogy **nekem mit kell** csinálnom.

Megvallom én is sokszor **kérni** szoktam. Minden vallás arra épül föl, hogy majd az „istenke megsegít”. Csak „kis kacsóid összetéve szépen, imádkozzál édes gyermekem!” (Arany János). Ez az olcsó imádság. A „**kérő**” helyett a „**kérdős**” és megbeszélős sokkal nehezebb!

Nagy baj van vele, mert az **Isten** vagy túl közel van, vagy túl távol. Ha az imádság **beszélgetés** az Istennel, akkor a szavát azért nem hallani, mert annyira bennem szól, hogy nem tudom megkülönböztetni a saját hangomtól, vagy olyan távolról szól, hogy alig lehet kivenni a hangját.

Úgy vagyok ezzel, mint a költők és írók, néznek az éjszakába „**kérdőn**”, és ha jó sokáig bámulnak a semmibe, egyszer csak a mélyből (vagy magasból?) megszállja őket az **ihlet**. És akkor éjjel is felkelnek, és leírják gyorsan egy papírra, amit hallottak, hogy reggelre el ne felejtésük. Hát ilyennek tartom az imádságot is.

De még ezzel is bajom van. Biztos, hogy a mélylélektan tudorai az okai az egésznek. Mert-hogy ők tudják, hogy az **ember tudatalattijában** az egész emberiség minden giz-gaza összegyűlt, és a legtisztább hangok is piszkosak olykor. Nem csoda, hiszen annyi rétegen keresztül kell a felszínre törniük.

Itt van például az „**igazságosság**” mélyrétege. Annyira belénk ivódhatott a történelem folyamán az „*üsd-vágd, nem apád!*”, és „*bíró tégy igazságot!*”, hogy ez a legszentebb ihletekbe is beszivárog (vagy éppen oda, a „szent” könyvekbe). Olyan **istenképeket** találtunk ki, vagy gyűjtöttünk össze a magunk piszkos történelméből, hogy azon még az Isten se tud áttörni.

--- **Testvéreim!** De azért néha igen! Csak sokat kell bámulni a „*semmibe*”! Egyedül is, és így együtt is! Mert ugye „*ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok velük...*” (Mt 18,20). **Közel!**

És még az is megbocsátható, ha néha nem „*kérdő*” imát mondunk, hanem „*kérőt*”: „*Kérünk Téged hallgass meg minket!*” Mert csak **segítséget** kérünk, hogy **csináljuk együtt** a Te akaratodat, Atyánk!

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2025. október 19-én a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]

